

god Lønning og ladet dem forrette Garnisons Tjeneste eller en anden ganske let Tjeneste, hvor til de endnu have været dygtige. En lignende Indretning have vi vel omtrent her i Landet, idet der ved Holmens faste Stof er et saakaldt Pensionist-Compagnie, men dette er naturligtviis et ganske sæveget Forhold, og vil i Regelen ingenlunde passe med vor Armees Organisation. Den tredie Forsørgelsesmaade man kunde tænke sig, var at pensionere Invaliderne. Det er denne Maade, som er den sædvanligste i de fleste Stater, og som fornemmelig er kommet til en temmelig høi Grad af Udvikling i Frankrig. Der er Regelen omtrent følgende. Naar en Soldat har tjent i 30 Aar, betragtes han som udtjent og berettiget til en vis Pension, til et vist Minimum og har han tjent i 50 Aar, da har han derved faaet Ret til en høiere Pension, til et vist Maximum. For ethvert Aar, han har tjent over 30 Aar faaer han et Tillæg af $\frac{1}{10}$ af Forfjellen imellem Minimum og Maximum. Bliwer han saaret eller syg i Krigen og derved i den Grad vansfor, at han ikke alene ikke duer til at være Krigsmænd mere, men ogsaa er blevet uduelig til at erhverve sig sit Livs Ophold, da har han derved Krav paa det saakaldte Maximum af Pensionen. Er hans Skade af en saadan Betydendhed, at en Arm eller et Been derved er gjort ganske ubrugelig, da kan han faae et Tillæg for hvert Aar, han har tjent. Har han faaet et Lem amputeret, da vil han derved faae Afgang til et Maximum af Pensionen, og selv til dette Maximum kan der gives en ubetydelig Forhøielse, dog kun for Menige og Underofficerer, naar de have faaet to større Lemmer amputerede eller mistet Synet paa begge Øinene. Dette System, mine Herrer! kan ikke ret finde Anvendelse paa vore Forhold; thi, for det Første gaaer det ud fra Ansfulsen om en Tjenestetid af 30 Aar for Soldaten som noget idetmindste ikke ganske Ualmindeligt, hvilket imidlertid ikke nogenlunde vil blive passende hos os; og dernæst gaaer det ud fra den Grundsætning, at en Invalid kun skal have Understøttelse af Staten, naar han i den Grad er bleven vansfor, at han aldeles ikke er istand til at underholde sig selv, og der tages slet ikke noget Hensyn til

den store Classe af Invalider, som uden aldeles at have mistet deres Evne til at ernære sig, dog have lidt et saadant Afbræk paa deres Arbeidskraft, at de i denne Henseende ere væsentligt generede. Endelig anseer jeg det ogsaa for en Mangel ved dette System, at man har sat de Amputerede saaledes udenfor Ordenen, at alle de Mange, som paa alle Maader blive ligesaa slet faren, som de Amputerede, blive meget daarligere stillede end de. Vore Forhold ere saaledes, at man i Regelen maa tænke sig Soldaten udgaaet fra Folkets Masse, derefter tilbringe nogle faa Aar i Krigen og derefter paa atter vende tilbage til den Kreds, han forlod. Det er i disse Aar, at Staten fordrer hans Tid og hans Kræfter; det er i disse Aar af sit Liv, han maa bringe Staten denne Skat; men hverken mere eller mindre vil Staten tage fra ham. Ifølge denne Betragtning bliver et egentligt Pensions-System ikke anvendelig hos os, undtager paa Linieofficerer; thi dissees Livsopgave er at tjene som Krigsmænd. Derimod kommer Underofficerer og Reserveofficerer, som staae foreløbigen, forbigaaende i Tjenesten, efter de almindelig gjældende Regler for Pensioneringen aldeles ikke herved i Betragtning; de tjene Staten altfor kort dertil, og de tjene kun Staten for en Tid. Men, mine Herrer! naar en Krigsmænd, foruden at bringe Staten det Offer af Tid og Kræfter, som den forlanger af ham, tillige maa offre Staten hele sin Eiendom eller en stor Deel deraf; thi et Menneskes Arbeidskraft er jo den vigtigste Deel af hans Eiendom; da mener jeg, at man ikke paa en retfærdig Maade kan give ham noget Gjengjæld derfor, uden ved at gaae ud fra Principet om en Erstatning. Det er altsaa dette Princip, som jeg vil tillade mig at foreslaae, at lægge til Grund for den Lov, som vi her have under Behandling, det Princip nemlig, at vi affondre, hvad der er Pension fra hvad der er Saarebod. Pensionen, mine Herrer! den gives efter Hensyn til Tjenestetiden, og den har sine egne ganske bestemte Regler, Saareboden den gives efter Hensyn til hvad Enhver har tabt og efter hvad man antager, at Tabet kan være værd for ham, og den udredes efter en aldeles særegen Regel. Det kunde vel synes mine Herrer! at være en